

PLEHANOV, JOKA EI TIEDÄ, MITÄ HÄN HALUAA

On tunnettua, että taktiikka- ja organisaatiokysymyksissä Plehanovilla on useammin kuin kerran sattunut kammelluksia. Näissä kysymyksissä hän on viimeisten 11 vuoden aikana (syksystä 1903, jolloin hän siirtyi bolshevikkien puolelta menshevikkien pariin) sotkeutunut monta kertaa ja koomillisesti.

Nyt hänen asiansa alkavat taas mennä sekaisin, ja meidän täytyy selittää lukijoille tätä surkeaa kuvaa. Palautta-kaamme aluksi mieleen Plehanovin suuri ansio routavuosina (1909—1911). Hän ylisti maanalaista toimintaa ja kannatti päättävästi puolueen päätöksiä taistelusta likvidaattoruutta vastaan. Hän osoitti likvidaattorien opportunistin ja sen, kuinka nämä herättelivät henkiin „ekonomismia” (porvarillinen virtaus marxilaisuudessa vuosina 1894—1902). Hän todisteli, että kieltämällä maanalaisen toiminnan likvidaattorit ovat pettäneet puolueen. Hän selitti aivan oikein, että „herra Potresov” on yhtä kuin Juudas ja että ilman Juudasta apostolit olivat voimakkaampia kuin hänen kanssaan.

Nämä olivat selviä, täsmällisiä ja eheitä ajatuksia, jotka vastasivat täydellisesti vuosien 1908 ja 1910 päätöksiä.

Katsokaa nyt Plehanovin uutta „käännettä”. „Jedinstvo” lehdessä⁹⁰ hän kiroaa nyt pravdalaisia „ryhmäkuntalaisuudesta” ja „usurpaatiosta” (laiton valtaus, vallan anastus) uskotellen, että meillä muka „ei ole yksi, vaan kokonaista kaksi työväenlehdistöä”.

Tämä ei ole erikoisen oikeakielistä, mutta kuitenkin ymmärrettävää. Likvidaattorien lehti on julistettu työläisten lehdeksi!! Kaikkea sitä kuuleekin! Mutta samainen

Plehanovhan piti oikeana ja puolusti sitä päätöslauselmaa, jossa likvidaattoruus julistettiin *porvariston vaikutukseksi proletariaattiin*.

Turhaan Plehanov haluaa sen unohtaa. Työläiset vain nauravat tuollaiselle muistamattomuudelle.

Likvidaattorien lehdistö *ei* ole työväenlehdistöä, vaan sellaista lehdistöä, joka johdattaa *porvariston vaikutusta proletariaatin keskuuteen*. Se on sanottu tarkasti ja selvästi „kokonaisuuden” päätöksessä⁹¹. Sen ovat likvidaattorit aina tähän päivään saakka todistaneet kaikille havainnollisesti (katso esim. Bulkinin ja Martovin yhtäpitäviä puheita maanalaista toimintaa *vastaan* „Nasha Zarjassa”, 1914, № 3).

Mitä järkeä on Plehanovin kehotuksessa liittyä yhteen likvidaattorien kanssa? Yhdistyä sen kirjailijaryhmän kanssa, joka aivan Potresovin malliin kieltää maanalaisen toiminnan? Tällaisen yhtenäisyyden puolustamiseksi täytyy *puolustaa maanalaisesta toiminnasta kieltäytymistä!*

Plehanov on niin sotkeutunut, ettei pääse siitä puuhun eikä pitkään!

Ovathan likvidaattorit sanoneet selvääkin selvemmin sekä „Nasha Zarjassa” että „Novaja Rabotshaja Gazetassa” (F. D. ja L. M., sen johtajat) kuin myös Tshheidzen ja kumpp. suun kautta, että he *pysyvät kannassaan*, s.o. puolustavat Potresovia ja sallivat parjata maanalaista toimintaa. He puolustavat julkisen työväenpuolueen aatetta.

Plehanov taas samanaikaisesti sekä tuomitsee likvidaattoruuden, pitäen sitä rikoksena puoluetta kohtaan, että puolustaa likvidaattorien kanssa aikaansaatavaa „yhtenäisyyttä”.

Sille voi vain hymähtää.

Kaikki ne työläiset, jotka haluavat käytännössä hyväksyä Potresovin hylkäämän „muodon”, pravdalaiset ottavat vastaan avosylin, mutta tyhjänpäiväisiä korulauseita „yhtenäisyydestä” maanalaisen toiminnan vastustajien kanssa he pitävät sellaisten henkilöiden tyhjänpäiväisinä korulauseina, jotka eivät itsekään tiedä, mitä he haluavat.

„Usurpaatiota” koskevaan syytökseen pravdalaiset vastaavat rauhallisesti: eiköhän se, joka pitää mahtipontisista puheista ja korulauseista ja pelkää *tosiasioita*, muistuta usurpaattoria ja vallan anastajaa? Plehanov oleskelee ulkomailla; miksi hän pysyy vaatimattomasti vaiti siitä tosi-

asiasta, että elokuusta 1912 toukokuuhun 1914 likvidaattoreilla ei ilmestynyt ulkomailla *ainoatakaan* sanomalehden numeroa? *Ei yhtäkään* tosiasiallista viittausta sellaisiin „järjestöihin”, joita Plehanovkin puolusti??

Likvidaattoruuden vastustajilla sen sijaan on ollut *monissa* numeroissa useita *tosiasioihin perustuvia* mainintoja Venäjän *kaikista* paikkakunnista.

Plehanov on vaiti tosiasioista, sillä tosiasiat kumoavat hänen korulauseensa.

Katsokaamme Venäjällä julkaistuja numerotietoja, jotka voidaan julkisesti tarkastaa. Kahden kokonaisen vuoden kuluessa, 1912 ja 1913, pravdalaiset *liittivät ympärilleen* (ja todistivat sen ryhmäkeräyksillä) 2.801 työläisryhmää, likvidaattorit 750. Kun tähän lisätään vuosi 1914, helmikuun 1 päivästä toukokuun 6 päivään (ennakkolaskelmat), niin saadaan 5.302 ja 1.382.

Pravdalaisilla on noin *neljän viidesosan* enemmistö!

Luonnollisesti henkilöille, jotka *pelkäävät* tosiasioita, jäävät vain pelkät korulauseet.

Pravdalaiset ovat *liittäneet* $\frac{4}{5}$ Venäjän valveutuneista työläisistä täsmällisten ja selvien päätösten ympärille, joita työläisten edustajat ovat kolmesti täydentäneet ja tarkastaneet (tammikuussa 1912, helmikuussa ja kesällä 1913). Näitä päätöksiä on kehitelty sadoissa kirjoituksissa sekä toteutettu elämässä.

Kas nämä eivät ole korulauseita, tarinoita eivätkä vitsejä aataminpalasta ja villi-ihmisistä (Plehanov märehtii aina vain vanhoja vitsejä!), vaan *tosiasioita*. Se on *yhtenäisyyttä todellisuudessa*, kokemuksen avulla *oman* taktiikkansa tarkastaneiden *työläisten* yhtenäisyyttä.

Jos tätä tuhansien työläisten hyväksymää taktiikkaa nimitetään yliolkaisesti „leniniläiseksi”, niin se on vain kunniaksi Leninille, eivätkä 5.000 työläisryhmää sen takia katoa, ei katoa heidän yhtenäisyytensä eikä heidän puolueensa.

Sanapahaset „ryhmäkuntalaisuudesta”, „pirstomisesta”, „hajaannuksesta” y.m. koskevat juuri Plehanovia ja hänen nykyisiä ystäviään. Katsokaa Plehanovin „Jedinstvon” etusivulla julkaistua intelligenssin narodnikkilaisen aikakauslehden „Sovremennikin” avustajain luettelo. Näemme siinä hra Himmerin ja kumpp., jotka propagoivat *marxilais-vastaisia* aatteita; Plehanov oli oikeassa nimittäessään

näitä aatteita „*sosialistitaantumuksellisten*” aatteiksi. Näemme siinä jumalanetsijöitä ja machilaisia: Bogdanovin, Bazarovin ja Lunatsharskin. Näemme siinä likvidaattoreita: Danin, Martovin ja Tsherevaninin („Severnaja Rabotshaja Gazetan” 66. numerossa mainittu Potresov on jostain syystä kadonnut). Siinä on myös liberaali Bogutsharski j.n.e.

Ja tässä „Sovremennikissa”, jossa ei ole työläisen hajuaakaan, hra Himmer kehuskelee avoimesti, että Plehanov kannattaa yhtenäisyyttä hänen kanssaan!! *Mutta Plehanov on vaihi.*

Eiköhän ole aika heittää pois naamari, muuten työläiset taitavat riuhtaista sen epäkohteliaasti pois! Intelligenssin *marxilaisvastaisia* kerhoja, porvarillisen demokratian sirpaleita — ja sinne on Plehanov parka vahingossa joutunut, siinä kaaos, pirstoutuneisuus ja ryhmäpahaset, jotka esiintyvät pravdalaista suuntausta noudattavien, kahden vuoden aikana yhteenliittyneiden tuhansien työläisryhmien yhtenäisyyttä vastaan.

Säälitelkäämme Plehanovia: taistelullaan opportunisteja, narodnikkeja, machilaisia ja likvidaattoreita vastaan hän olisi ansainnut paremman kohtalon. Rakentakaamme edelleenkin sitä työläisryhmien yhtenäisyyttä, josta $\frac{4}{5}$ on jo pystytetty, ryhmien, joilla on kokemuksen avulla tarkastettu täsmällinen taktiikka.

Otamme vastaan jokaisen, joka luopuu likvidaattoruudesta; ovet ovat avoinna.

Käyttäen esimerkkinä Trotskin „Borba” lehteä ja Plehanovin „Jedinstvoa” tulemme panemaan näynteille työväenliikkeestä irtaantuneiden intelligenssiryhmien murheellisia ja naurettavia horjahduksia, ryhmien, jotka horjuvat, horjuvat loppumattomiin, tänään yhtäälle, huomenna toisaalle, intelligentti Potresovin tyköä intelligentti Himmerin tykö.

Se on surkeaa nähtävää, mutta pikkuporvarillisessa maassa porvarillis-demokraattisten uudistusten kaudella sitä ei voida välttää.